

beligt direkte uredelige rapport. Men jeg vil gerne alligevel stille et spørgsmål vedrørende denne forfærdelige rapport. Det er: Et af hovedanklagepunkterne mod Bjørn Lomborg er, at han bruger cost-benefit-analyser, og det kalder man uvidenskabeligt.

Kl. 13.20

Vil statsministeren bekræfte, at cost-benefit-analyser – eller på dansk slet og ret omkostningsberegninger – er hovedpunktet i det kommissorium, Bjørn Lomborg og Rådet for Miljøvurdering har fået, med statsministerens ord igen udtalt lige her og nu, at det drejer sig om at finde ud af, hvordan man får mest miljø for pengene, altså at hovedanklagen mod Bjørn Lomborg er, at han har gjort det, som statsministeren har bedt ham om?

Keld Albrechtsen (EL):

Nu synes jeg, det er meget stærk kost – og det håber jeg, at statsministeren vil tage afstand fra – at der er folketingsmedlemmer, der fra Folketingets talerstol retter beskyldninger mod Brydensholt og andre medlemmer af udvalget for uvederhæftighed, uden at de har nogen som helst mulighed for at tage til genmæle. Det er meget alvorligt at fremkomme med den slags injurier, som den, det går ud over, ikke kan forsvare sig imod på nogen måde, fordi det foregår fra Folketingets talerstol. Det er meget ubehageligt at høre på, og jeg håber også, at statsministeren vil irrettesætte det pågældende folketingsmedlem for den opførsel.

Men jeg spurgte faktisk statsministeren, om det ikke giver ham anledning til meget store betænkeligheder, at der er et medlem af Institut for Miljøvurderings bestyrelse, der har været nødt til at udtræde, fordi han har måttet konstatere – det har han meget grundigt belyst i en større avisartikel i dag – at han har arbejdet for at sikre den videnskabelige faglighed i instituttet, og at det ikke har kunnet lade sig gøre. Det har ikke kunnet lade sig gøre at sikre en ordentlig faglig kvalitet i det arbejde, der foregår i instituttet.

Det må da være et spørgsmål, der må give statsministeren anledning til stor bekymring oven i hele skandalen med bogen. Jeg kan slet ikke forstå, at statsministeren kan forholde sig så sorgløs til det her problem, mens dette institut er ved at gå i opløsning, og grundlaget for dets eksistens ikke længere er til stede.

Pernille Blach Hansen (S):

Ja, statsministeren benytter sig jo af den gammelkendte taktik med, at et angreb er det bedste forsvar. Så i stedet for at svare på spørgsmålene begynder statsministeren at insinuere, at der nok er folketingsmedlemmer, der ikke helt kender afgørelsen. Jeg kan forsikre statsministeren om, at jeg til fulde kender afgørelsen og også, hvad udvalget har besluttet at kigge på, og hvad de har taget udgangspunkt i.

Men mener statsministeren ikke, at det er vigtigt, at en forsker, en videnskabsmand holder sig til metoderne inden for de gældende faggrene? Mener statsministeren ikke, at det er vigtigt, at man også metodemæssigt er inden for god videnskabelig skik? Og er det ikke også vigtigt for de forskere og videnskabsmænd, vi i Danmark normalt gerne vil læne os op ad?

Så vil jeg gerne følge op på hr. Keld Albrechtsens spørgsmål derudover, og jeg kan endda læse op af hr. Poul Harremoës' kronik fra Berlingske Tidende i dag, hvori der står, at »jeg må få det indtryk, at Bjørn Lomborg er mere optaget af at komme ud hurtigt med politisk opportune beskeder end på at højne det faglige niveau, samt at han fortsat ønsker at føre offentlig faglig debat på et plan, som jeg anser for underlødigt.«

Er statsministeren så enig i den karakteristik?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Altså det er jo fuldstændig tydeligt, hvad det er, der foregår. Det, fru Pernille Blach Hansen, det, hr. Jørn Jespersen, det, hr. Keld Albrechtsen er ude efter, er overhovedet ikke spørgsmålet om videnskabelig redelighed eller uredelighed. Det er jo almindelig heksejagt på Bjørn Lomborg. Sådan har det været, lige siden instituttet blev oprettet, for venstrefløjen ønsker ikke, at der bliver en kritisk debat om dansk miljøpolitik. Venstrefløjen ønsker ikke, at der foretages en kritisk vurdering af, hvordan vi får mest mulig miljø for pengene. Og det er det, det her handler om.

Så dækker man sig ind under alt muligt formelt sniksnak. Men det, det handler om, er, at man ikke ønsker instituttet. Man ønsker Bjørn Lomborg hen, hvor peberet gror, fordi man ikke kan lide, at der er en, der træder op med kritiske synspunkter. Det er det, det handler om.

Så spørger hr. Jørn Jespersen, hvordan jeg kan have tillid til Lomborg. Det kan jeg, fordi jeg mener, at de rapporter, der er kommet fra instituttet, er sobre, og at det, instituttet laver, lever op til det, der har været formålet med at etablere instituttet. Det betyder ikke, at jeg nødvendigvis